

MỘT BƯỚC CHUYỂN THẬT CHĂNG

Hà Sĩ Phu
(Suy nghĩ nhân một bài mới đăng trên báo Đảng)

Biển Đông cuộn sóng, quân xâm lăng truyền kiếp lại đang tảo tợn, dồn dập, thách thức sự tồn vong của đất nước và thách thức nhân phẩm mỗi người Việt Nam chúng ta.

Trong không khí vừa sục sôi sục căm giận vừa lo âu của dân chúng, bài báo Những bước đi có tính toán..., (ký tên Tấn Vũ) xuất hiện trên Báo điện tử của ĐCSVN có thể xem là một bước ngoặt rất mới, rất có ý nghĩa trong quan điểm và thái độ của Đảng đối với sự xâm lấn của Trung Quốc và với toàn bộ mối quan hệ Việt-Trung.

NẾU (xin được nhấn mạnh chữ nếu) những lời này là nhận thức và quyết tâm thật sự của Đảng để biến thành hành động trong thời gian tới thì biết đâu đây chẳng là một tín hiệu đáng mừng về một sự chuyển đổi, cho thấy khả năng hồi sinh hiếm thấy của Đảng trong cuộc hồi sinh của Dân tộc, sẽ kết lại thành dinh lũy phòng thủ kiên cường khi Dân tộc đã đứng bên bờ vực.

Tại sao việc nói đúng sự thật và có dũng khí của một bài báo thôi lại đáng quan tâm đặc biệt như thế? Vì đó là báo Đảng, một Đảng mà cách xử sự trước họa xâm lăng từ phương Bắc lâu nay cứ mềm yếu triền miên, bung bít sự thật, tôn kẻ xâm lăng làm láng giềng tốt, đồng thời đã có những bằng chứng về sự không song hành, không đồng bộ giữa lợi ích của Đảng và lợi ích Dân tộc. Tình hình đã đến nước khẩn trương như hiện nay thì thiết tưởng không gì tốt hơn là phải nói thẳng, nói thật với nhau mong góp phần làm sáng tỏ nhận thức chung trước những thời cơ và hiểm họa của đất nước.

1/ Sự khiếm nhược trường kỳ gây đau thương vĩnh viễn cho Dân tộc

Tình hình xã hội lâu nay bị dồn nén đáng ngại. Anh láng giềng phương Bắc to xác nhưng tham lam và xấu thói bao năm nay cứ đeo cái mặt nạ “láng giềng hữu nghị” để xục xạo khắp đất nước ta, cài cắm khắp nơi, bủa vây tứ phía, xiết gọng kìm toàn diện..., nay đã đến lúc hần chuyển thể trần, vất phăng cái mặt nạ thân yêu giả tạo ấy cho đỡ vướng, để tiện việc hành xử một cách côn đồ cấp tập.

Dân đã nhìn thấy nguy cơ từ lâu và nóng lòng chờ đợi, trong khi những người cầm quyền thì đi đâu cũng đội lên đầu 16 chữ vàng, hớn hờ tuyên truyền về hữu nghị và thắng lợi, nhận nhip phát triển nhiều hợp đồng, gia tăng nhiều mối quan hệ rất nguy hiểm, có ai lên tiếng báo động thì bảo “an ninh vẫn ổn định, chẳng có gì mới”, ai biểu tình giữ nước thì đui học, cho Công an bắt bớ, nhốt vào nhà tù.... Quân đội không bảo vệ được ngư dân nghèo đánh cá trên lãnh hải của mình, lại bảo quân đội không can thiệp vào chuyện dân

sự, quân đội ở đâu khi tàu nước ngoài ngang nhiên xâm nhập hải phận nước mình để đánh phá, cướp bóc? Tất cả sự khiếm nhược ấy được núp dưới chiêu bài “chiến thuật mềm”, kiên trì đàm phán song phương, ngoại giao hòa bình, giữ tình hữu nghị làm vốn quý (!)....

Vẫn biết cách ứng xử ở đời phải có cương có nhu, không quên ta là nước nhỏ. Nhưng điều khôn ngoan ấy không đồng nghĩa chút nào với sự khiếm nhược, đầu hàng.

Ông cha ta, thuở xưa nước ta còn nhỏ bé và nghèo lắm, nhưng đối với anh “kẻ thù truyền thống” phương Bắc ta đã biết phối hợp cương-nhu rất đúng quy luật. Bình thường thì xã giao hữu nghị, song cứ “kính nhi viễn chi”, chứ không được chui hẳn vào vòng tay của họ. Nhưng khi họ giở thói xâm lăng thì ta phải đổi ngay cách ứng xử, đi thẳng từ cấp độ 1 lên cấp độ 3 của sự kiên cường:

- cấp độ 1: dăm đánh

- cấp độ 2: đánh thắng

- cấp độ 3: đánh thắng đến mức quân thù phải khiếp vía, phải trọng ta và phải sợ không dám bén mảng nữa. Ta chỉ trở lại giao hảo (đúng với tầm một nước nhỏ) sau khi đã đánh tan ý đồ xâm lược.

Nay xem ra sự ứng xử vừa qua của nhà nước ta (hãy nói từ sau cuộc chiến 1979 trở lại đây) thì thấy độ “kiên cường” luôn nằm ở dưới “cấp độ 1”, nên kết quả thật đáng buồn, đã không dăm thắng thì không có chiến thắng đã đành, lại cứ thua từng phần. Kẻ địch tất nhiên chẳng những không sợ, không trọng mà còn khinh ta hèn, họ càng nuôi chí xâm lấn, mỗi ngày một táo tợn hơn. Kinh nghiệm của ông cha bị một lớp con cháu thời nay vận hành ngược lại nên kết quả cũng lộn ngược.

Còn hèn và nhục nào hơn khi báo chí “lề phải” không dám đưa tin biểu tình một cách xứng đáng mà còn bôi nhọ rằng đây là sự “tự tập” chỉ đi ngang qua cơ quan của Trung Quốc (như vô tình hoặc vì sợ sệt), và khi được giải thích thì đã tự giải tán? Người đưa tin như thế thật không xứng đáng là một công dân nước Việt chứ nói gì danh hiệu cao quý của một nhà báo? Còn hèn và nhục nào hơn mang danh Hiệu trưởng một trường mà cầm và đuôi học sinh viên đi biểu thị lòng yêu nước? Họ định “giáo dục” cho thanh niên điều gì đây, định dạy môn “cừ học” thay cho môn “công dân giáo dục” chẳng? Tấm hình chụp em bé biểu tình chống Trung Quốc ngày 12-6-2011 chẳng biết có gây cho các nhà giáo dục ấy một chút cảm xúc?

Sự nhu nhược quá mức chẳng những làm mình bị thua thiệt biên cương, tài nguyên, chẳng những làm nhục nhân dân, mà điều nguy hiểm hơn cả là sự khiếp nhược của nạn nhân đã nuôi dưỡng ý chí xâm lược của đối phương ngày một lớn hơn.

Chịu thua một lần là trút thêm khó khăn cho lần sau, và cứ thế ngày càng thêm khó. Khi sự leo thang lên đến nấc cuối cùng, thì mọi sự thương lượng đều đã muộn. Nếu để họ dồn đến đường cùng chẳng còn gì mà thương lượng, thì còn cách gì ngoài cách làm chiến tranh để tự vệ? Khi ấy kẻ hèn sẽ bị giết chết nhưng chết trong tư thế là kẻ tội phạm gây chiến. Hiện nay một mặt họ vu cáo “Việt Nam xâm lược”, một mặt khiêu khích ở Biển Đông chính là cái bẫy như vậy, vừa thôn tính ta vừa đổ được tiếng ác cho ta. Bài báo nói trên của tác giả Tấn Vũ trên trang mạng ĐCSVN đã vạch rõ được mưu mẹo rất hiểm ác này. Thế là đã tỉnh. Tóm lại chính sự nhu nhược cũng góp phần vào nguy cơ nổ ra chiến tranh. Muốn ngăn chiến tranh không gì bằng phải cứng rắn ngay từ đầu.

Trung Quốc đang tiến hành một chế độ thực dân kiểu mới cực kỳ hiểm độc. Chiến thuật của họ là cứ lao thẳng vào nơi ta hoàn toàn có chủ quyền (cả trên đất liền và lãnh hải), thế là biến nơi không tranh chấp thành nơi có tranh chấp. Có tranh chấp thì thương lượng song phương. Song phương thì họ dùng sức mạnh ép chia đôi vùng tranh chấp ấy, hoặc cùng khai thác. Cưa đôi 50-50 là công bằng nhá! Cứ thế vết dầu loang sẽ dần dần biến tất cả biển trời của ta thành biển trời của họ.

Ta là nước yếu hơn, nhưng ta có lý lẽ, hợp công pháp quốc tế, nên phải tận dụng mọi thuận lợi để đương đầu với kẻ khổng lồ tham lam bất chấp. Trong lĩnh vực này Bộ Quốc phòng đã có những chủ trương rất khó hiểu. Dứt khoát không để mình bị đơn độc trước anh khổng lồ, nên cần những cuộc đàm phán đa phương và quốc tế hóa (chỉ sợ ai đó đã bán cho họ thật rồi thì về pháp lý khó mà đảo ngược).

Nước nhỏ muốn chống sự chèn ép của nước lớn thì buộc phải liên kết, nhất là liên kết với nước lớn khác. Tuyên bố “không liên kết với nước này để chống nước khác” thì nghe có vẻ hợp đạo lý nhưng là thứ đạo lý tự diệt, khác nào dâng đất nước cho kẻ thù. Liên kết để phòng thủ, để tự vệ chứ không tấn công ai, đó là quyền của mỗi dân tộc. Nếu dùng thứ đạo lý nguy hiểm tự diệt ấy để khước từ liên kết với Hoa Kỳ thì sao lại chấp nhận “hợp tác chiến lược” với Trung Quốc, tức hợp tác chiến lược với chính kẻ xâm lược? Chính vì có mối liên kết chiến lược với Trung Quốc nên Trung Quốc mới tuyên bố “Ai xâm phạm Việt Nam cũng tức là xâm phạm Trung Quốc, Trung Quốc có nghĩa vụ can thiệp”! Sao lại gửi trứng cho ác như thế? Nếu lời tuyên bố kia là của Hoa Kỳ từ một hiệp ước phòng thủ thì Trung Quốc dễ gì dám gây hấn như hiện nay?

Đâu có phải cứ liên kết là nghĩa là hiếu chiến, là không yêu hòa bình, trái lại có liên kết đúng mới để phòng được chiến tranh. Nếu có sự hợp tác chặt chẽ với Hoa Kỳ trong lĩnh vực kinh tế-kỹ thuật-văn hóa-du lịch quanh vùng Cam Ranh thôi thì sẽ chặn được bàn tay

gây hấn của Trung Quốc mà chưa cần động đến súng đạn. Như vậy mới là yêu hòa bình và yêu nước, và giữ gìn được mọi tình hữu nghị nữa. Tại sao cứ tìm chính kẻ xâm lược để trao thân gửi phận? Đã tự gài nước mình vào thế kẹt đó thì có tuyên bố mạnh mẽ nghìn lần cũng văt đi. Đến đây tôi thấy ý kiến của Cù Huy Hà Vũ mới là cứu nước và chính xác: liên kết với Hoa Kỳ là mệnh lệnh của thời đại! Chẳng trách Hà Vũ bị bắt ngay!

Nói ta phải tự kiềm chế để khỏi mắc mưu khiêu khích thì chỉ đúng một phần, còn như nói thế để bó tay thì không chấp nhận được. Họ dùng những phương tiện bán vũ trang hoặc vũ trang trá hình như “hải giám, ngư chính...”, những hình thức dân sự trá hình để gây thiệt hại về người và của cho ta, thì ta chưa thể chính thức dùng hải quân can thiệp là đúng, nhưng chẳng lẽ ta là kẻ bị hại lại không nghĩ được hình thức đối phó nào hữu hiệu tương xứng hay sao? Khi đối chọi với những kẻ thù ngắn hạn như Pháp và Mỹ những tổ chức biến hóa tài tình ấy trong ta có thừa, nay trước “kẻ thù lịch sử” Trung Quốc, vừa là đồng chí vừa là anh em, thì những ưu điểm ấy biến đi đâu hết cả, để quanh đi quẩn lại cứ bắt bà Nguyễn Phương Nga quay mãi một điệu hát cũ? (Câu trả lời xin xem phần sau). Khi “nấn gân” thì hai bên phải nấn gân lẫn nhau, ăn thua ở sức mạnh tinh thần hay sự bạc nhược chứ đâu nhất thiết phải dùng súng đạn?

Thực tiễn đã quá đủ để nhà giáo Hà Văn Thịnh kết luận: Hãy văt vào sọt rác cái tình “hữu nghị” vẫn rêu rao với 16 chữ vàng. Tôi xin thêm: Và văt luôn vào sọt rác cả cái “chiến lược mềm” đầu hàng, khiếp nhược lâu nay vẫn viện ra để trấn áp mọi tiếng nói yêu nước tinh táo trong và ngoài Đảng!

Đôi mắt với chủ nghĩa bành trướng bá quyền nông cuồng, kiên định, và ác hiểm của Trung Quốc thì đôi sách gọi là “khôn ngoan”, đặt hữu nghị lên trên, mềm dẻo trường kỳ... giữa hai đảng Cộng sản, chưa biết vô tình hay hữu ý, chỉ tiếp tay cho kẻ xâm lược, dẫn đến nỗi nhục nghìn đời, đau thương vĩnh viễn cho Dân tộc.

2/ Đồng hành cùng lợi ích Dân tộc

2a/ Mấy lời xin thưa trước

- Chủ nghĩa bành trướng hung hãn và hiểm độc ở tầm thế giới, như bài báo của Tân Vũ vừa mạnh dạn phân tích, đã đặt đất nước Việt Nam ta trước một thử thách muôn ngàn khó khăn. Muốn thoát khỏi mối hiểm họa có thể làm tiêu tán Dân tộc thì yếu tố tiên quyết không gì thay thế được là **SỰ CỐ KẾT TOÀN DÂN TỘC THÀNH MỘT KHỐI ĐOÀN KẾT VỮNG CHẮC**, giữa những khối quần chúng đa dạng trong Dân tộc với bộ máy đang cầm quyền đất nước mà thực chất là Đảng Cộng sản.

- Muốn có sự đồng thuận vững bền để cùng lo một việc quá lớn thì LỢI ÍCH CỦA ĐẢNG PHẢI HOÀN TOÀN NẪM TRONG LỢI ÍCH DÂN TỘC nếu Đảng còn muốn tồn tại, hơn thế tồn tại như một lực lượng lãnh đạo.

- Yếu tố quyết định tiếp theo của sự đoàn kết là phải thành thực để TIN CẬY nhau, không thể nghĩ một đảng nói một nẻo, rồi nói một đảng lại làm một nẻo khác nữa.

- Vì hiểu nhu cầu sinh tử của một khối đoàn kết là phải thật thà trung thực nên tôi xin mở lòng mình bằng sự nói thật, mặc dù tôi biết rõ mình đang sống trong một môi trường mà sự NÓI THẬT hoặc là điều cấm kỵ, điều liêu mạng, điều ảo tưởng, điều điên rồ mất trí, hoặc là một kẻ bất thường đáng nghi, một kẻ ngớ ngẩn đáng chê cười!

Khó mà tìm ra một người nói thật, nhất là nói thật chính trị, nói nửa câu cũng phải uốn lưỡi, lựa lời. Những sự thật tôi viết ra đây có điều đã thành nhận thức chung, có điều mới là lượm lặt chưa thể sàng lọc kỹ càng, chỉ như một gợi ý tham khảo, nhưng tất cả đều là sự thật.

Mỗi người đọc tôi đây coi tôi là loại gì tùy ý, chỉ một câu tôi tự nhủ lòng: Sống mà không còn nói thật nữa thì sống làm gì? Cứ nói quanh co suốt một đời thì khổ lắm, Một dân tộc không thể cố kết nhau bằng sự nói thật thì dù đông đến trăm triệu người cũng chỉ là một đám hỗn độn, rời rạc, lừa đảo lẫn nhau, làm mỗi cho chủ nghĩa lưu manh cơ hội hủy diệt. Cứ nói thật đi, vượt qua con vật vãi nói thật nhất định sẽ đến một thế giới tốt đẹp hơn.

2b/ Về lòng tin hiện nay

- Dân tin Đảng không? Khi chưa cầm quyền, Đảng ở một phía với dân, dân tin lắm, và yêu nữa. Từ khi nắm quyền, người có quyền cứ triển khai các mục tiêu “xây dựng Chủ nghĩa Xã hội” đến đâu là khổ dân đến đấy. Con SÂU tham nhũng nào càng bự thì càng ca ngợi Mác-Lê, càng nói đạo đức Bác Hồ. Đảng viên bên dưới còn nhiều người tốt nhưng càng lên cao sự tốt càng giảm đi. Nhà văn Phạm Đình Trọng cứ mở Tivi nhìn thấy ông Tổng Bí thư hoa chân múa tay là phải nhìn thấy “nổi ngán ngảm thường ngày”, dân chúng cứ nhìn thấy mặt quý vị lãnh đạo là muốn tắt Tivi. Vậy là có tình trạng Dân rất ngán Đảng.

- Đảng tin Dân không? Người dân giải thích vì sao Đảng bị Trung Quốc o ép mà khi Dân đứng về phía Đảng biểu tình chống Trung Quốc thì Đảng cho Công an bắt bớ, chính vì Đảng đề phòng Dân hơn đề phòng kẻ thù xâm lược, để cho chúng biểu tình lỡ chúng chống Đảng thì sao? Giữa hai cái xấu Đảng phải chọn cái ít xấu hơn là bá quyền Trung Quốc.

- Xã hội hiện nay đang chịu hai áp lực lớn: Trong nước thì kinh tế suy thoái, giá cả leo thang, tài chính kiệt quệ. Ngoài Biển Đông thì Bành trướng o ép. Người ta lo sợ khả năng Đảng sẽ bán bớt Biển Đông để lấy tiền vực kinh tế trong nước, thế là “lấy khó khăn giải quyết khó khăn”, phải đề phòng bọn bán nước dâm tán tận lương tâm thế lắm!

- Trước cảnh tượng hàng ngàn dân chúng vượt qua nỗi sợ Công an để biểu thị lòng yêu nước chống quân bành trướng, có người thì hồ hởi, mong cho số người tham gia đông hơn nữa cho bọn bành trướng biết lòng dân Việt Nam. Nhưng có người thững thững đưa lời can: Đông vừa vừa thế thôi, đông quá Đảng sợ Dân chủ, sợ bạo loạn, sợ mất chủ nghĩa Xã hội, Đảng lại mời các đồng chí Trung Quốc sang dẹp loạn thì xe tăng nó nghiền dân mình ra bã! Nghe mà đau lòng.

Khi sự nghi kỵ đến mức như thế thì việc xây dựng một khối đoàn kết “vững như thép gang” đủ sức chống xâm lăng từ nước không lồ quả thực không đơn giản. Nhưng tôi dám nói hết những sự thật này vì tôi không tuyệt vọng trước những tâm trạng ấy, xin có lời bàn ở cuối bài.

2c/ Những liên kết do lợi ích

Tại sao Bành trướng Trung Quốc xâm lấn đất nước mình mà Đảng CSVN cứ phải bám lấy Trung Quốc? TS Nguyễn Thanh Giang thì giải đáp bằng cả một một bài viết dài giải thích: Vì theo Tàu tuy mất nước nhưng còn hơn theo Mỹ thì mất ghế! Ghế quan trọng vì gắn với lợi quyền.

Dân quán nước thì chẳng cần lý luận chỉ đọc Bút Tre:

Từ hồi sụp đổ Đông Âu
Đảng Ta không bám Đảng Tàu thì... toi!

Đề tài cái ghế Chuyên chính Mác-Lê gắn với lợi quyền thống trị thế nào thì đã quá phong phú, đây những dẫn liệu từ thâm cung bí sử, chẳng cần nói lại ở đây. Tôi chỉ xin nói thêm một điều là nạn NGOẠI XÂM (bành trướng Trung Quốc) và NỘI XÂM (đàn SÂU tham nhũng, độc tài, cướp quyền, áp bức dân chúng) ở nước ta vốn cùng một nguyên nhân phát sinh.

Ảo tưởng Mác-Lê ở quy mô một nước là “chủ nghĩa tập thể”, ở quy mô quốc tế thì sinh ra “thế giới đại đồng”, tất thấy cứ muốn tập trung vào một khối lớn để tự quản lý lẫn nhau, và tin như thế là chẳng còn kẻ thống trị nữa, quyền lực sẽ tự tiêu vong.

Nhưng tập thể hóa mà không có cơ chế Dân chủ và Pháp trị thì kẻ cầm đầu là Đảng của vùng ấy sẽ tự tung tự tác, lạm quyền mà sinh ra “một bầy SÂU nhỏ SÂU to”, rồi thành

những kẻ NỘI XÂM chiếm mất quyền làm chủ của dân, dân có nước mà cũng như mất nước.

Ở quy mô “quốc tế đại đồng” mà coi nhẹ biên giới quốc gia (trong gia đình đại đồng Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam vẫn gọi Anh cả Liên xô và Chị hiền Trung Quốc), thì nước lớn sẽ nuốt nước bé sinh ra nạn bá quyền Cộng sản như Liên xô, Trung Quốc. Việt Nam bị chui lọt vào vòng tay của bà “chị hiền Trung Quốc” chính vì bị mê hoặc bởi cái ảo tưởng đại đồng phi quốc gia ấy, nay đã ngập sâu từ mấy chục năm, “chị hiền” tham lam đâu có chịu nhả “thằng em” ra.

Ai cũng biết một câu tuyên ngôn cơ bản nhất của Đảng Cộng sản là: Ngoài lợi ích của nhân dân, của dân tộc, Đảng không có lợi ích gì khác! Và quả thực đã có thời kỳ lý tưởng, có những nhân vật lý tưởng đã trung thành với đạo đức ấy, nhưng suốt dặm đường dài mấy ai thoát khỏi sự nhào nặn của con quái vật Lợi Quyền?

Ngày nay lực lượng Công An thì nêu khẩu hiệu “Chỉ biết còn Đảng còn mình”! Lực lượng Quân đội thì trước hết phải trung với Đảng rồi mới đến Dân, coi Quốc hội trước hết của Đảng rồi mới “cũng là của Dân”! Chỉ chừng ấy thôi đủ minh họa cho độ chênh giữa dòng ưu tiên Lợi ích của Đảng và dòng ưu tiên Lợi ích của Dân. Dân tộc là thể ổn định và trường tồn, lợi ích Dân tộc là mặc nhiên khách quan. Đáng lẽ lợi ích của Đảng phải theo đó mà phù hợp, nếu có phù hợp cũng ở vị trí thứ hai, phát sinh. Nhưng cả hai lực lượng vũ trang đều đưa yếu tố thứ hai thành thứ nhất, xếp lợi ích Dân tộc thành yếu tố thứ hai phải thích nghi theo! Chừng nào lợi ích của Đảng còn xếp lên trên thì không bao giờ có khối đoàn kết dân tộc chân chính, nếu có cũng chỉ là khiên cưỡng, áp đặt, buông sự áp đặt ra là vỡ. Chính vì thế Đảng luôn tự hào tuyên bố về khối đoàn kết do Đảng lãnh đạo mà thực chất trong lòng vẫn sợ, vẫn không dám tin vào lời tuyên bố ấy của mình, cứ phải nuôi một bộ máy khổng lồ để giám sát dân.

Ảo tưởng “đại đồng” nơi quốc tế hay “tập thể hóa” nơi quốc nội của Mác-Lê đều là một cơ chế phi dân chủ, à uôm, phi luật pháp, là cái ô phát sinh nạn độc tài và tham nhũng ở những cấp độ khác nhau. Muốn giải phóng nhân dân khỏi độc tài quốc nội hay giải phóng nước Cộng sản nhỏ Việt Nam ra khỏi bá quyền Cộng sản Trung Quốc đều cần dùng đến DÂN CHỦ và PHÁP TRI (cả luật quốc tế) mới “giải nô” được. Riêng Trung Quốc gốc gác đã có máu bá quyền Đại Hán, sau lại được sự tiếp tay của tư tưởng bá quyền Cộng sản nên thành bọn bá quyền bình phương, nó đang bành trướng nhanh như thổi, trở thành hiểm họa cho cả thế giới.

Bây SÂU trong nước và bá quyền Cộng sản Trung hoa chính là chị em sinh đôi, cùng một mẹ đẻ ra, mang cùng dòng máu gia trưởng Mác xít phi dân chủ và duy lợi, gắn kết với nhau cũng là tự nhiên. Chỉ cần khảo sát mấy năm gần đây, những hiện tượng cho thấy Lợi ích của Đảng không phù hợp với Lợi ích Dân tộc cũng không ít. Tuy vậy những con

SÂU nào chưa nguội hẳn dòng máu Dân tộc thì máu của nó còn là máu pha, vẫn còn cơ hội tìm về lợi ích Dân tộc, nhất là có lúc nó nhận ra có bám theo “chị hiền” thì cũng cam phận tôi đòi vong bản.

Trong hai đợt biểu tình chống Trung Quốc xâm lược năm 2007 và 2011, những người có tư tưởng dân chủ đều mừng vì nhân dân đã thức tỉnh trước nguy cơ bị xâm lăng và thức tỉnh nhận ra vai trò công dân phải làm chủ đất nước của mình, các anh em đó coi cuộc biểu tình là sự hồi sinh của dân tộc sau bao năm im ắng, chìm đắm. Họ tiếc rằng cơ hội ấy không phát triển tiếp được để đẩy mạnh những tiến bộ xã hội. Nhưng lực lượng “chỉ biết còn Đảng còn mình” lại coi các cuộc biểu tình ấy là điều xấu cần trấn áp, và họ mừng là đã trấn áp được để nó không phát triển ra. Cùng một sự việc nhưng người của Dân thì gọi nó là cơ hội và tiếc rằng chưa phát triển, người của Đảng thì coi nó là tiêu cực và mừng rằng đã dẹp được yên. Vậy “cơ hội vàng” của bên này lại chính là “thảm họa đen” của bên kia và ngược lại. Ước vọng ngược nhau bởi quyền lợi trái ngược nhau. Nếu còn như vậy thì không thể có những thời cơ hay thảm họa chung cho cả Đảng và cho Dân tộc. Hai dòng lợi ích trái chiều nhau làm sao có thể tạo nên khối đoàn kết để chống xâm lăng. Sự bất hòa ấy chính là thời cơ vàng cho kẻ xâm lược.

Xem như vậy đủ thấy bức tranh liên kết lợi quyền còn nhiều dằn vặt vô cùng phức tạp.

2d/ Mấy lời tóm lại

Chủ đề mà tác giả Tấn Vũ qua bài Những bước đi có tính toán..., đã gọi cho tôi dòng suy nghĩ miên man về số phận dân tộc mình, trước hiểm họa của mưu đồ bá quyền Cộng sản-Đại Hán quá ư tàn bạo và nham hiểm, mà nguy thay, họ đã đi được một bước khá dài.

Làm gì đây để cứu Dân tộc ra khỏi nguy cơ? Muốn làm gì trước hết cũng phải tìm sức mạnh ở khối đoàn kết toàn dân tộc. Đảng thì bảo khối đoàn kết ấy luôn luôn có rồi, dưới sự lãnh đạo của Đảng. Nhưng theo tôi một khối đoàn kết vững chắc, đồng tâm, đủ sức đương đầu với hiểm họa hiện nay chưa có. Chẳng những chưa có mà muốn hình thành được cũng còn muôn vàn khó khăn.

- Làm sao đặt lợi ích của Đảng nằm dưới và hoàn toàn phù hợp với lợi ích Dân tộc?

- Làm sao để ngày càng nhiều người biết thành tâm và dũng cảm nói sự thật, sống với sự thật?

- Làm sao toàn dân biết thức tỉnh nhìn nhận đúng nguy cơ và sức mạnh của Dân tộc mình?

- Làm sao biết tạm gác lại mọi khác biệt để tập trung đối phó với lực lượng ngoại bang xâm lược?

Chưa thể một lúc giải quyết hết mọi nguyên nhân tận gốc. Nhiều việc còn phải gỡ dần. Tự nhiên tôi thấy hai chữ “đồng bào” thật quá thiêng liêng, người trong một nước....

Đề đất nước lần này rơi vào tay kẻ Bành trướng phương Bắc thì mọi việc đánh dấu chấm hết, không chỉ những chiến công gần đây mà những trang sử vàng chống Bắc thuộc suốt 4000 năm cũng đổ xuống sông xuống bể, những Hưng Đạo Vương, Nguyễn Huệ... sẽ khóc giống nòi, dân tộc này sẽ mất hết quyền tự chủ, “mỗi việc mỗi lời” cũng để cho người ta “đắt tựa trâu bò”!

Nạn Bắc thuộc mới do bá quyền Đại Hán và bá quyền Cộng sản chập lại thì muôn đời không thoát khỏi.

Lời cuối tôi khẩn thiết đề nghị các cấp chính quyền hãy trả lời sự “nấn gân” dân tộc anh hùng chúng ta bằng sự biểu dương truyền thống đoàn kết giữ nước, để khỏi làm nhục cha ông chúng ta. Ít nhất là tiếng nói xứng đáng của báo chí, là sự bình đẳng xứng đáng của quý vị mỗi khi làm việc với đối tác Bắc phương, là sự dừng ngay việc xâm lấn kinh tế, văn hóa, dân cư... của họ đang triển khai trên khắp đất nước, và một sự trả lời rất có ý nghĩa là thả ngay, ít nhất hai người: Cù Huy Hà Vũ và Điều Cày mà tinh thần yêu nước chống xâm lược của họ đã thành tiêu biểu. Nếu được trả tự do trong tình thế này tin chắc họ hiểu ý nghĩa thiêng liêng của nghĩa cử, và biết phải làm gì để đáp ứng xứng đáng lòng yêu nước, bảo vệ đất nước mà mọi người mong đợi.

Bài viết của Tấn Vũ trên báo Đảng, cùng với những phát biểu mới mẻ gần đây của ông Lê Đức Anh, ông Nguyễn Tấn Dũng... về tinh thần chống xâm lấn, giữ vững chủ quyền, bảo vệ đất nước liệu có thể báo hiệu một bước chuyển gì chăng?

Có thể tôi đã mở lòng ra như một kẻ vô duyên, hay như “gái góa lo việc triều đình”.

Nhưng từ đêm nay tôi không còn xấu hổ với dòng máu đang chạy trong huyết quản tôi, không còn phải cúi mặt mỗi khi nghĩ đến những thế hệ sẽ ra đời sau tôi mấy chục năm, mà số phận họ thế nào tôi chưa thể hình dung được.

Chỉ biết, xin các bạn hãy cùng tôi cầu chúc cho những thế hệ Việt hậu sinh ấy được muôn ngàn lần tự do và hạnh phúc.

*Đà Lạt 14/6/2011
Hà Sĩ Phu*

Phản phê bình của độc giả trên mạng lưới toàn cầu

31 Responses to Hà Sĩ Phu – Một bước chuyển thật chẳng?

đặng tuất says:

Tháng Sáu 14, 2011 lúc 9:36 sáng

mọi lời tâm huyết anh Hà Sĩ Phu đã nói hết cả rồi, chúng tôi giờ biết làm gì nữa đây.

Trả lời

CÁI GIÁ PHẢI TRẢ CỦA HÀ NỘI LÀ LÁU CÁ says:

Tháng Sáu 14, 2011 lúc 12:44 chiều

CSVN THỦ ĐOẠN, XẢO TRÁ, PHẢN BỘI LÀ LÝ DO CHO TÀU CỘNG XÂM LƯỢC,

CÒN CS HÀ NỘI LÀ CÒN TÀU ĐÁNH PHÁ.

CÒN CS HÀ NỘI LÀ CÒN BẤT AN.

CÒN CS HÀ NỘI LÀ CÒN MẤT NƯỚC.

CÒN CS HÀ NỘI LÀ VN CÒN CÔ THỂ VÌ KHÔNG NƯỚC DÂN CHỦ NÀO MUỐN CỨU LOẠI TÀN DƯ CỘNG SẢN VỐN HUNG HÃN.

CS HÀ NỘI VỚI “ĐẤU TRANH GIAI CẤP” LÀ MẦM MÓNG CHIA RẼ DÂN TỘC, LÀ TRỞ NGẠI LỚN NHẤT CHO VIỆC ĐOÀN KẾT CỨU NƯỚC HIỆN NAY.

Trả lời

DOQUOCMINH says:

Tháng Sáu 14, 2011 lúc 2:37 chiều

Lòng tin vào HỌ thật ra chỉ còn rất MÔNG MANH, song có một thực tế để ”cứ thử chờ thêm chút” khi nghĩ có câu: ”con chim biết nhớ đàn nhớ tổ“, huống hồ đây là NHỮNG CON NGƯỜI?

HL says:

Tháng Sáu 14, 2011 lúc 2:37 chiều

Ôi tuyệt vời Một Hà Sĩ Phu, cảm ơn “sự thật” được phơi bày. Đây là điều mà tôi “trăn trở” bấy lâu nay. Đứng trước kẻ thù nhưng Đảng vẫn còn đắn đo trước tinh thần dân tộc và lo cho bản thân của mình hơn (sợ cuộc biểu tình lan rộng-mất kiểm soát). Nên mới có chuyện: – Việt Nam là nước đầu tiên cấm nhân dân của mình biểu thị lòng yêu nước chống ngoại xâm.

Hai’z! Lực lượng còn đảng còn mình thì Trung với đảng – rồi mới hiếu với dân. Đặt lợi ích của đảng lên trên lợi ích dân tộc (kiểu này mất nước mất thôi – lời bác Long) – (nhưng vẫn còn đảng – đảng trả lời)

Bác Hà Sĩ Phu đồng ý với TS Cù rằng “đồng hành quân sự với Hoa Kỳ” để giữ nước uh? Nhưng như thế thì mất đảng nên đồng hành với TQ thả mất nước còn hơn. (đến giờ này mà Đảng vẫn còn ấu trĩ tin vào tình chị em lắm lắm) nói vậy thôi chứ đảng chẳng tin ai (nội bộ đảng cũng lăm phe và đây lung củng) nhưng đứng trước vận mệnh “Còn đảng còn mình” thì tất cả phải bao che cho nhau vì chung quyền lợi (có nhiều đặc quyền đặc lợi và cả tham nhũng). TS Họ Cù đã nói đi với Mỹ sẽ không mất đảng – bằng chứng là đảng cộng sản Mỹ vẫn sống khỏe nhưng tôi biết: Mất chứ – mất nhiều lắm. Sống trong một đất nước dân chủ – pháp quyền thì đảng sao còn được cái thể thượng tôn – quyền lực. Chà, Quyền lực là con nghiện còn hơn mọi loại ma túy làm sao mà cai được, làm sao mà bắt 1 thằng nghiện không hút nữa chỉ bằng... mấy bài viết của ông Tiến sĩ Họ Cù nên dân chủ như “TS Cù mơ mộng chỉ là ảo tưởng” – lời của bác “Đi viện” mà tôi cũng thấy vậy. Thế nên cuộc biểu tình là mầm mống thì làm sao mà nuôi dưỡng được chứ và việc kêu gọi Thá tiến sĩ Cù chỉ là ảo tưởng (mặc dù chính tôi cũng kêu gọi).

Câu kết: mượn lời bác “đi phu” xin các bạn hãy cùng tôi cầu chúc cho những thế hệ Việt hậu sinh ấy được muôn ngàn lần tự do và hạnh phúc.

VN ngày 14/06/2011.

Trả lời

damhoangcuong says:

Tháng Sáu 14, 2011 lúc 9:39 chiều

Anh Hà Sĩ Phu đã nói rồi, bây giờ là hành động của chúng ta!

Trả lời

CAM says:

Tháng Sáu 18, 2011 lúc 12:47 sáng

ĐÚNG LÀ PHONG CÁCH CỦA HÀ SĨ PHU

Trả lời
Cửu Bình says:
Tháng Sáu 20, 2011 lúc 7:17 sáng

Uh, qua bài viết trên, mỗi người đều phải tự xem xét thể giới nội tâm của mình, có đúng chăng, rằng rất nhiều bi kịch phát sinh cũng là do bản thân mình quá nhu nhược và thoả hiệp cầu toàn mà gây nên hay không.

Trả lời
DOQUOCMINH says:
Tháng Sáu 14, 2011 lúc 9:41 sáng

Trí lực thông tuệ là sự vốn có ở con người đầy quý trọng HÀ SỸ PHU. Nhưng qua bao nhiêu “mưa” đập “gió” vùi của “cuộc đời” mà vẫn một lòng trung trinh với nước với dân mình, vẫn thẳng thắn, bộc trực, đầy trách nhiệm trong sự bao dung, độ lượng... thì thật hiếm có ai được như Ông. Thật báỉ phục.

Trả lời
Nguyễn Hữu Viện says:
Tháng Sáu 14, 2011 lúc 4:19 chiều

BẤM VÀO XEM ẢNH:
Nghe đây nghe đây này chú công an nôi! Này chú mật vụ chìm ơi!

“Chú công an nôi ơi! Chú có buồn không?”
Hàng rào ngăn cản đoàn biểu tình đông
Phản đối Tàu xâm lăng Đất Nước
“Chú công an chìm ơi! Chú có buồn không?”
Quay phim chụp ảnh Người yêu Tổ Quốc
Hung hăng túm gáy bắt tên thi hành «vụ công»!
Người yêu Nước đâu phải bọn buôn lậu làm bạc giả?
Hay chú theo Tàu Khựa làm tay sai chạy lông nhông?

*

Không gì đập tắt Ngọn lửa Yêu Nước Toàn dân
Đang hùng rực cháy khắp xa gần
Sắc áo mầu cờ ngàn mái đầu xanh bên ngàn mái đầu bạc
Đá đảo bành trướng Khựa ngang ngược tráo trôn
Có Người lính già dũng cảm can trường biệt động
Có cô dâu chú rể chọn Ngày cưới trong đoàn biểu tình
Có cháu bé hai tay nâng cao tấm giấy trắng ghi dòng chữ:
«Dân tộc Việt Nam vì Tình Hữu nghị yêu Hòa Bình!»
Có ngàn Người lính già sẵn sàng tái ngũ bảo vệ Tổ quốc
Có kẻ thù để nhắm bắn tuyệt đối không ngại bốp cò «bùm!»

TRIỆU LƯƠNG DÂN

Trả lời
Công dân says:
Tháng Sáu 14, 2011 lúc 9:47 sáng

Bài khá hay nhưng thứ giặc nội tâm cộng sản đã phá hỏng đất nước rồi và nên đào thải đi thì dân tộc mới mạnh được. Bài báo đó để lừa dân thôi. Lừa dối và tuyên truyền là sở trường của chính quyền. Đùng ngay thơ các công dân Việt.

Trả lời
Nguyễn Hữu Viện says:
Tháng Sáu 14, 2011 lúc 10:15 sáng

Hãy biến đau thương thành Sức Mạnh! Hãy biến nguy cơ thành Vận Hội!!!

Việt Sử luôn luôn có nhân vật kiệt xuất xuất chúng
Xuất hiện đúng thời điểm khi Đất Nước lâm nguy
TRIỆU cần treo sơi chỉ trên đầu Tổ Quốc!

Sau 20 năm qua Hiệp Ước Thành Đô bán Nước
Giặc truyền kiếp gian ác ngày đêm tâm thực
Đất Nước phụ thuộc gần như mọi mặt...
Quê Mẹ nguy cơ mất gần hết cả Biển Đông....
Nguy cơ Giao Chỉ quận Thế kỷ 21
Như TRIỆU cân treo sợi chỉ trên đầu Tổ Quốc!
Liệu Giờ Sự Thật đứng bên bờ vực thẳm
Trước hiểm họa có xuất hiện một nhân vật kiệt xuất
Xuất chúng như thế trong Quá khứ hay không?
Tại sao lại không?
Hãy biến đau thương thành Sức Mạnh!
Hãy biến phân hận thành Hòa giải Đại đoàn kết
Mọi chuyện Quá khứ quá ư nhỏ nhoi đành nên gác lại
Hãy biến nguy cơ thành Vận Hội!!!

*

Sau hai biển cổ tàu hải giám xâm phạm lãnh hải Tổ Quốc trên Biển Đông.
Đồng thời đi kèm theo đó là hai cuộc biểu tình
Phản đối Tàu Khựa cũng chưa từng có
Tàn dân tử mái đầu bạc đến mái đầu xanh cùng bạn bè năm châu
Tất cả đã sẵn sàng quyết đấu quyết chiến!
Như Hội Diên Hồng Cha ông năm xưa
Dù Niềm tin Toàn Dân suy giảm
Dù Tinh thần Dân tộc đã sỏi mòn chán nản... bị quan
Dù Tổ Quốc đang bị tâm thực từng giây từng phút từng giờ!
Dù giặc trong Việt gian vô cùng tham ác
Dân tộc lại hồi sinh!
Hàng trăm trang mạng đăng tải khí thế sau hai cuộc biểu tình...
Tình hình thế giới hiện nay vô cùng thuận lợi cho Việt Nam trên Con đường Dân chủ
Mùa Xuân Ả Rập đang hồi sinh Thế giới Ả Rập
Cách mạng Hoa Nhài đang quét sạch chế độ độc tài Bắc Phi
Lòng Dân Tinh dân đã sẵn sàng
Cho Mùa Xuân Việt Nam!
Lòng Dân Tinh dân vẫn còn đó!
Cho Cách mạng Hoa Sen!
Chúng ta có quyền Hy vọng vào Giấc mơ Việt Nam
Tại sao lại không?
Hãy biến đau thương thành Sức Mạnh!
Hãy biến phân hận thành Hòa giải Đại đoàn kết
Mọi chuyện Quá khứ quá ư nhỏ nhoi đành nên gác lại
Hãy biến nguy cơ thành Vận Hội!!!
Tại sao lại không?
Tại sao lại không?

TRIỆU LƯƠNG DÂN

Trả lời

nguyễn trần says:

Tháng Sáu 14, 2011 lúc 10:53 sáng

ÚC-CHÂU xuống đường 12/6/2011

<http://bandoclambao.wordpress.com/2011/06/13/uc-chau-xu%e1%bb%91ng-d%e1%bb%9dng-1262011>

Trả lời

SÀI GÒN says:

Tháng Sáu 14, 2011 lúc 11:51 sáng

HÃY TRẢ TỰ DO NGAY TIẾN SỸ LUẬT CÙ HUY HÀ VŨ VÀ NHỮNG NGƯỜI ĐẤU TRANH VÌ DÂN CHỦ KHÁC LÀ MỘT TRONG NHỮNG ĐIỀU KIỆN ĐẦU TIÊN MÀ ĐẢNG CỘNG SẢN VÀ CHÍNH PHỦ Việt Nam NÊN LÀM ĐỐI VỚI TÌNH HÌNH ĐẤT NƯỚC HIỆN NAY.

Trả lời

HuyTuan says:

Tháng Sáu 14, 2011 lúc 12:27 chiều

Bài viết rất hay, mong các nhà lãnh đạo cấp cao hãy sáng mắt ra, Trung quốc nguy hiểm hơn Hoa Kỳ rất rất nhiều, sau vụ 1979 mà vẫn chưa sáng mắt được à, chỉ hiền mà nó cần là có khi chết bất đắc kỳ tử đó. Vận nước đang lâm nguy, mong các vị hãy bớt lo vinh thân phi gia đi mà đoàn kết toàn dân chống giặc Tàu.

Trả lời

Pingback: Nhiều "Sự kiện" quá, không có sức để đọc! Hu... hu. «Gioviet's Blog

Lịch Sử Và Hiện Tại --> Hồng phúc lớn nhất xét trên toàn bộ chiều dài lịch sử VN cho tới nay? says:

Tháng Sáu 14, 2011 lúc 5:49 chiều

Việt Nam có bao nhiêu người đọc lịch sử đủ để thấy hồng phúc lớn nhất trong toàn lịch sử tới nay là gì chưa?

Tôi đã hỏi câu hỏi này với rất nhiều người ở VN, sau một hồi tranh luận với tôi thì "TẤT CẢ" đều phải thừa nhận mạnh mẽ rằng: Đó là việc Mỹ nhận gần 2 triệu người VN sang định cư và trở thành công dân Mỹ theo ba diện thuyền nhân, H.O, và đoàn tụ gia đình. Ở diện H.O họ đã có một nỗ lực khổng lồ ở cấp độ toàn quốc gia để nhận hơn 200,000 gia đình trong vòng 10 năm. Hãy nhìn, chỉ với khoảng 20,000 người Nhật đang bị mất nhà thôi mà một nước giàu có như Nhật đang phải vật vả thế nào để thấy nỗ lực vĩ đại của toàn nước Mỹ ra sao.

Tôi vẫn nhớ lại cảnh năm 2004 có một chiếc thuyền chở gần 500 người Indonesia đi tị nạn, chạy sang Úc bị Úc đuổi, chạy sang New Zealand cũng bị đuổi. Cuối cùng vì chẳng nước nào nhận nên chiếc thuyền ấy lại quay về Indo, trên chiếc thuyền ấy bao nhiêu người đói rách nằm ngồi sát nhau như trong hộp cá hộp. Đói chết tới nơi rồi mà chẳng ai cứu. Tôi phải dùng thực tiễn để so sánh rõ một lần nữa, để thấy Mỹ đã có trách nhiệm lớn lao đến mức không thể tin được nhưng lại có thật với những người đã từng làm việc trước 1975 với họ và cả với dân tộc VN nữa.

THẾ MÀ TRÊN BÁO CHÍ VN TRONG NƯỚC, CHO TỚI GIỜ NÀY TUYỆT ĐỐI VẪN CHƯA CÓ MỘT DÒNG NÀO NÓI TỚI CÁI HỒNG PHÚC LỚN NHẤT NÀY CỦA DÂN TỘC VN. XIN ĐƯỢC NÓI VỚI NGƯỜI MỸ RẰNG: NGƯỜI VN TRUYỀN THỐNG VỐN KHÔNG ẲN CHÁO ĐÁI BÁT NHƯ 30,000 NHÀ BÁO ĐANG TÁC NGHIỆP TẠI VN. CHO DÙ TÔI CHƯA TỪNG ĐẶT CHÂN TỚI MỸ, NHƯNG TÔI VẪN VÔ CÙNG HẠNH PHÚC KHI NHÌN THẤY CÁI HỒNG PHÚC LỚN LAO NHẤT LỊCH SỬ NÀY CỦA DÂN TỘC VN. CUỐI CÙNG, MỘT CÂU HỎI CHO QUAN CHÚC VIỆT GIAN ĐƯƠNG THỜI, QUÝ NGÀI NGHĨ SAO KHI HẦU HẾT QUÝ NGÀI CHO DÙ THEO TQ, NHƯNG CÁC QUÝ NGÀI ĐỀU CHO CON ĐI HỌC Ở MỸ VÀ ĐỀU ĐÃ CHUẨN BỊ QUA ĐÓ SỐNG KHI VN CÓ BIẾN CỐ?

Trả lời

Nguyen Van Dung says:

Tháng Sáu 14, 2011 lúc 10:38 chiều

"0" allowfullscreen>

Trả lời

Nguyen Van Dung says:

Tháng Sáu 14, 2011 lúc 10:39 chiều

Chủ tịch nước kêu gọi đừng nghe bọn phản động nước ngoài xúi giục! <http://youtu.be/s0ysERYQF8c>

Trả lời

Công lý và sự thật says:

Tháng Sáu 14, 2011 lúc 10:54 chiều

Trả lời

trinhngoctoan says:

Tháng Sáu 14, 2011 lúc 11:38 chiều

Tương quan lực lượng giữa VN với Tàu hiện nay chẳng nên đánh giá dựa trên số chiến hạm hay không quân hoặc hỏa tiễn giữa Tàu với VN, mà là tương quan giữa hai thế lực quốc tế: một bên là Tàu, bên kia là toàn thể các quốc gia khác không phải là Tàu. VN hiện nay được quyền lực toàn cầu ủng hộ hết mình chính là sự xác nhận mối tương quan đồng minh đó. Phương Tây thật chẳng có lý do gì lại không tạo dựng một coup suy thoái thứ hai để tiếp tục đánh ngay vào toàn bộ sách lược của Tàu. Có nhiều cách để giải quyết hình thái chiến tranh du kích hay xâm lăng mềm do Tàu chủ trương. Cách tốt nhất là: đẩy Tàu đến chỗ bị tan rã hoàn toàn từ bên trong. Phân chia Đế Quốc Hán ra làm nhiều mảnh, tiếp tục cái tổ Hoa Lục về mọi mặt trong lâu dài, chỉ khi đó các bất ổn toàn cầu mới giải quyết được mà thôi.

Do thế, tình hình các nơi khác phải chờ đợi trong thời gian dài đã qua là thế. Ngày quyết liệt ấy đang đến gần. Nếu Mỹ họ ủng hộ Việt Cộng (qua thành khẩn cam kết...), vậy Người Việt Quốc Gia không chấp nhận cộng sản hải ngoại nghĩ sao và nên làm gì cho kịp thời??? Trong tình hình tại Biển Đông hiện nay sẽ xảy ra mau chóng, liệu các quốc gia liên hệ đã đến lúc cần xử dụng lực lượng hải quân để hộ tống thương thuyền của họ đi chuyển trong vùng biển đầy tranh chấp hay không?

Một khi chiến tranh nổ ra, nhân dân trong nước cũng phải chấp nhận hy sinh, vào lúc đó chắc chắn sẽ có sự góp sức của người Việt hải ngoại theo những cách khác nhau. Tuy nhiên An ninh đất nước là ưu tiên cao nhất hiện nay, mọi vấn đề khác hồi sau phân giải.

Thương mại thông qua biên giới chỉ làm thiệt hại cho ta về đủ mặt mà thôi. Vì vấn đề này ngành tiêu thụ công nghiệp của ta đang chết dần mòn. Chúng muốn giết ta để tế cờ, thì ta cũng giết chúng để tế cờ. Bằng cách đóng chặt cửa biên giới chỉ có chúng chết chứ ta không chết, việc này cần hành động song hành với diễn biến thế giới và cần lưu ý: hãy chấm dứt ngay mọi chuyến viếng thăm Tàu dù với bất cứ cấp nào. Đối với nhân dân VN trong nước cũng như người Việt Hải Ngoại tuyệt đối không du lịch Tàu kể cả Hongkong. Thực tế nào ai biết lúc nào chiến tranh lớn xảy ra. Thật đáng tiếc là trí thức nước ta không thấy điều đó, cứ tranh cãi tứ tung về đủ vấn đề không có thực chất.

Biết rằng khi đưa ra ý này sẽ có nhiều người chụp “nón cối” lên đầu tôi, nhưng tôi nghĩ cũng cần đưa ra yếu tố này để Quý vị suy gẫm.

Cho nên chủ trương đánh tan Đảng CS trong nước rồi mới nói chuyện chống Tàu là sai hoàn toàn, những ai chủ trương như vậy lấy gì mà lật đổ Đảng CSVN trong nước? Ồi toàn chuyện hảo huyền, đùa với quyền lực toàn cầu đấy thôi. Trong khi chờ đợi tình hình diễn biến, ta phải chấp nhận các tồn tại đó. Chẳng phải mình ta, nhiều vùng khác cũng phải chấp nhận tình trạng đó. Xin cứ xem Đức Đạt Lai Lạt Ma lãnh đạo tinh thần Tây Tạng là đủ hiểu, Ngài có chính phủ Lưu Vong cũng như quyền lực tinh thần và uy tín quốc tế lấy lừng, đi đâu cũng được các nguyên Thủ các quốc gia tiếp, thế mà còn phải chờ đợi. Vậy đối với người Việt đầy phân hóa hiện nay, cứ đòi lật đổ đảng CS trong nước thì thật lạ. Xin đừng bảo hoàng hơn vua.

Như vậy, hoàn toàn không có nghĩa là ta chẳng nên làm gì cả, phó mặc cho Đảng CS hành động đơn phương theo ý họ.

Bây giờ đây ta có mấy việc cần làm: thay đổi ngay cách nhìn về thế giới, sẵn sàng sát cánh cùng trong nước đánh Tàu trên mọi mặt trận tùy theo sức của mỗi người. Thành lập ngay một Đảng Chính Trị tại Mỹ dựa trên mấy nguyên tắc sau đây để củng cố lực lượng hải ngoại cùng sát cánh với trong nước đánh Tàu. Các nguyên tắc đó là: Dân chủ, Tự do, cùng các Quyền làm người khác được Quốc tế Công nhận, Quyền tư hữu hợp pháp được Hiến Pháp Công Quyền nhìn nhận trong một nền Kinh tế Thị trường, Xã hội được cai trị bởi Luật Quốc Tế.

Thế giới nói với chúng ta rằng: chỉ nên thiết lập hệ thống Lương Đảng mà thôi. Sau này Đảng Chính Trị Cánh Hữu tại Mỹ sẽ di chuyển về trong nước khi điều kiện cho phép. Đảng CS sau này sẽ tự biến cải thành Đảng Dân Chủ Xã Hội. Đó là con đường tốt nhất hiện nay, không ai bị mất mặt, giải quyết được các bế tắc tâm lý đối với đa số người Việt hải ngoại, chuẩn bị hữu ích cho tương lai cũng như nhiệm vụ trước mắt mà mọi người Việt đều đang rất ưu tư, việc này chắc chắn được thế giới ủng hộ. Vấn đề còn lại là: đi tìm những vị cỡ tuổi từ 40 đến 60 để lãnh phân sáng lập cũng như điều hành mà thôi. Làm đúng, tâm lành, trí tuệ chẳng sợ thiếu sự hậu thuẫn.

Tự.Nhân.Dân.(tnt)
Reply With Quote.

Trả lời
Nguyen Thien Nhan says:
Tháng Sáu 15, 2011 lúc 7:48 chiều

Phe dân chủ-yêu nước chúng ta hãy vững tay chèo. “Đừng nghe những gì cộng sản nói, hãy nhìn những gì cộng sản làm”. Muốn Đảng CSVN thay đổi, đồng nghĩa với lợi ích tư riêng của Đảng giảm đi, chúng ta phải liên tiếp dồn áp lực lên Đảng. Khi dồn đến mức đủ lớn, đảng sẽ theo dân, không ăn nằm với Đảng cộng sản Trung Quốc nữa. Đảng đang rất sợ Đảng khác ra đời và phát triển trong nước. Vì như thế, sự thật sẽ hiện ra, dân đem cơm nuôi “thánh giống”, thánh giống lớn nhanh quá, Đảng sợ! <http://www.giaiphapdanhu.com>.

Trả lời
Nguyen Thien Nhan says:
Tháng Sáu 16, 2011 lúc 9:18 chiều
Kami Nguoiduatin:

HẸN NHAU 8 GIỜ SÁNG 19/6/2011, TẠI CÁC TỈNH VÀ THÀNH PHỐ HUẾ – SÀI GÒN – HÀ NỘI, PHAN THIẾT, CẦN THƠ, ĐÀ NẴNG, QUẢNG NAM, NHA TRANG, HẢI PHÒNG, QUẢNG NINH, HẢI DƯƠNG, NAM ĐỊNH, BẮC GIANG, LÀO CAI, YÊN BÁI, ĐIỆN BIÊN... VÀ ĐỒNG LOẠT KHẮP CẢ NƯỚC, NHÂN DÂN, THANH NIÊN HỌC SINH SINH VIÊN ĐỒNG LÒNG XUỐNG ĐƯỜNG BIỂU TÌNH ÔN HÒA CHỐNG TRUNG QUỐC XÂM LƯỢC, ĐÁP LỜI SÔNG NÚI!

Nguyễn Thiện Nhân:

Hiệu quả lớn nhất trong hai lần biểu tình ngày 5/6/2011 và 12/6/2011 là đã tạo tiếng vang tiếng vọng trong quần chúng khiến đa số dân chúng trước đây vốn thờ ơ, bàng quang, vô cảm với tình hình bỗng đi tìm hiểu sự thật. Và chúng ta đã có bằng chứng cho sự thật. Sự thật là quyền năng! Tuy có chút mệt, mất tí thời gian, nhưng chúng ta hãy cố gắng biểu tình mạnh mẽ rộng khắp để “đánh thủng bức tường cản sóng truyền thông”, để tinh thần yêu nước truyền đi rộng khắp ở triệu con tim đồng bào, để dân hiểu ra sự thật và đặt niềm tin vào chúng ta, để quân đội bảo vệ cho dân, để Đảng CSVN phải quay về với dân tộc! Vậy chúng ta thống nhất biểu tình theo tin truyền từ “kịch sỹ” Kami nữa nhé. Chỗ cũ mà làm; nào, các bạn, chúng ta tiến lên! <http://www.giaiphapdanhu.com>

Trả lời

Thăng Long says:
Tháng Sáu 18, 2011 lúc 7:26 chiều

Chính quyền VN Hãy trả tự do ngay cho TS CHHV! Những điều TS CHHV nói, khuyên, tư vấn cho lãnh đạo đảng và Nhà nước VN trong những năm qua về quân bành trướng TQ xâm lược thì nay đang diễn ra đúng như dự đoán. Để diễn ra những sự việc vừa qua trên biển Đông là do đảng và chính quyền VN không chịu nghe những lời khuyên tâm huyết của người yêu nước, anh hùng dân tộc CHHV, và về những lời khuyên của những nhà yêu nước khác. Để chuộc lại lỗi lầm và khi chưa muộn đề nghị nhà cầm quyền VN hãy thả ngay TS CHHV, để anh được tự do cống hiến trí tuệ mình cứu dân, cứu nước khỏi họa xâm lăng đang đe dọa VN từng ngày, từng giờ. Nếu đúng như Hà Sĩ Phu dự đoán đảng đang “Một bước chuyển thật chững” thì còn may cho đảng, còn may cho đất nước này.

Trả lời
Pingback: Hà sỹ Phu và báo điện tử của ĐCSVN” Những bước đi có tính toán” « Gioviet's Blog

Võ văn Tý says:
Tháng Sáu 22, 2011 lúc 10:53 chiều

Hà sĩ phu nói hay và đúng quá, cảm ơn nhé, anh đã nói dùm rất nhiều người rồi đấy

Trả lời
phan thị tý says:
Tháng Chín 8, 2011 lúc 2:50 chiều

Đảng CS có biết: câu ca dao muôn đời của người miền bắc

"Con ơi nhớ lấy câu này
Thằng Tây nó cút, thằng Tàu nó qua"

Trả lời
phan thị tý says:
Tháng Chín 8, 2011 lúc 2:52 chiều

Chỉ cần có vài người như CHHV thì đất nước này không ai dám động đến
Nhưng anh đang ở trong lao vì dám yêu nước. Thật nực cười và đau xót cho Việt Nam ta

Nguồn: Internet E-mail by Khuyết Danh

*Đăng ngày Thứ Hai, SEPTEMBER 19th, 2011
Ban Kỹ Thuật K10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*